

JODŁOWSKI WOJCIECH Józef

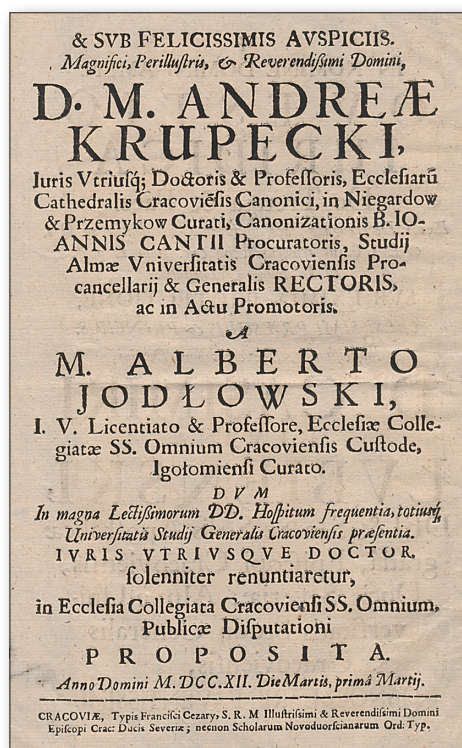
(zm. 22 III 1720 r.)

Wojciech Jodłowski pochodził z Krakowa. Jego matka nosiła panieńskie nazwisko Sobińska. Wiadomo też, że miał przynajmniej jednego brata, Stanisława (kanonika przemyskiego, sekretarza królewskiego i proboszcza w Mszanie).

Podjąwszy studia na Uniwersytecie Krakowskim, Wojciech Jodłowski został 17 października 1676 r. promowany na stopień bakałarza sztuk wyzwolonych (przy tej okazji wygłosił okolicznościową orację w imieniu promowanych), a 9 lipca 1681 r. na magistra *artium* i doktora filozofii. Następnie podjął wykłady jako docent *extraneus* na Wydziale Sztuk Wyzwolonych, a dzięki obronie 25 stycznia 1687 r. tezy inkorporacyjnej z logiki (*Quaestio logica de differentia...*, Kraków 1687) przyjęty został do Kolegium Mniejszego. Prowadził następnie działalność dydaktyczną na Wydziale Sztuk (w 1693 r. był jego dziekanem) oraz organizacyjną na uniwersytecie (jako sekretarz rektora).

Dalszą swą karierę związał z Wydziałem Prawa, którego wykładowcą (a także kanonikiem przy krakowskiej kolegiacie Wszystkich Świętych) został zapewne już

w semestrze letnim 1693 r. W tymże roku przygotował rozprawę z dziedziny prawa zobowiązań, dotyczącą czynszów (*Quaestio iuridica de censibus...*, Kraków 1693); stanowiła ona podstawę odbytej przezeń responsji, na mocy której Jodłowski został 14 października 1694 r. przyjęty do grona członków Kolegium Prawniczego i natychmiast wybrany na prepozyta tegoż. Funkcję tę do 1720 r. miał pełnić jeszcze ośmiokrotnie – zmarł podczas trwania ósmej kadencji – a także trzynastokrotnie wspierać kolejnych prepozytów jako radca (konsyliarz). Przyjęcie do Kolegium Prawniczego zapewne na pewien czas zaspokoiło naukowe ambicje Jodłowskiego, skoro dopiero 26 marca 1710 r. przedstawił on

Druga strona rozprawy Wojciecha Jodłowskiego *Quaestio iuridica*, Kraków 1712 (BJ 9143 III Mag. St. Dr.)

do dysputy – w ramach starań o licencjaturę *utriusque iuris* – rozprawę z dziedziny prawa kanonicznego (*Quaestio iuridica de quotidianis distributionibus ecclesiasticis...*, Kraków 1710). Kolejną dysertację wydał Jodłowski drukiem i przedstawił publicznie 1 marca 1712 r. (*Quaestio iuridica de treuga et pace...*, Kraków 1712); obrona wysuniętych w niej tez została uwieńczona uroczystym promowaniem Jodłowskiego na doktora obojga praw. W drugiej dekadzie XVIII w. działał Jodłowski intensywnie na niwie organizacyjnej; oprócz sprawowania wówczas funkcji w Kolegium Prawniczym w semestrze zimowym 1714/1715 był dziekanem Wydziału Prawa, a począwszy od semestru letniego 1718 r., trzykrotnie sprawował funkcję rektora uniwersytetu.

W początkach swej kariery uniwersyteckiej pracował Jodłowski jako nauczyciel prywatny Józefa i Feliksa, synów Władysława Radomickiego, kasztelana poznańskiego. Pracę nauczyciela wykonywał także w kolegium Lubrańskiego w Poznaniu, którego był dyrektorem przez jedną całą i część kolejnej kadencji, łącznie ponad cztery lata (3 lub 12 listopada 1696 – 17 stycznia 1701 r.). Jako dyrektor kolegium napisał m.in. panegiryk na cześć swego wybitnego poprzednika, Mikołaja Żalasowskiego, którego tekst został dołączony do jednego z wariantów wydawniczych jego dzieła pt. *Ius Regni Poloniae*.

Posiadane beneficja kościelne zawdzięczał Jodłowski zarówno prezencie uniwersytetu, w tym Kolegium Prawniczego, jak i protekcji zaprzyjaźnionych rodzin szlacheckich. Pierwszym z nich był kanonikat kapituły kolegiackiej Wszystkich Świętych w Krakowie (może prebendy Górski, drugie ministerium), sprawowany przezeń zapewne już od 1693 r. Dnia 7 maja 1695 r., gdy na konwokacji Kolegium Prawniczego przekazywano mu altarię św. Józefa w kościele Mariackim, był już także proboszczem w Biskupicach. Na konwokacji 12 października 1703 r. zdecydowano o zaprezentowaniu Jodłowskiego na kanonię prebendy Górski (pierwsze ministerium) przy kościele Wszystkich Świętych, następnie posiadał kanonię prebendy Świnarski w tejże kapitule (1704–1711). Na konwokacji kolegium 20 marca 1710 r. przeprowadził Jodłowski przyznanie kustodii Wszystkich Świętych swemu bratu Stanisławowi, po którego śmierci w 1711 r. sam objął tę prałaturę; przez pewien czas był także prokuratorem kapituły Wszystkich Świętych. Od 1693 r. Jodłowski był również proboszczem w Dziekanowicach, od 1711 – w Igołomii, a od 1706 (co najmniej do 1714 r.) – penitencjarzem krakowskich klarysek.

Do samego końca życia zachował Jodłowski sprawność umysłu, umożliwiającą mu sprawowanie funkcji w kolegium i na uniwersytecie. Zmarł 22 marca 1720 r., sprawując po raz ósmy prepozyturę kolegium. Został uroczystie pochowany 27 marca 1720 r. w kolegiacie akademickiej św. Anny.

AUJ rkps 49 s. 256–257; AUJ rkps 50 s. 3–104, *passim*; AUJ rkps 208 s. 57, 645; BJ rkps 5359 II t. 5 fol. 91–92v; Estreicher Bibliografia 18 s. 606–607; Malinowska Mikołaj Żalasowski s. 49–51; Michalewiczowie 5/1 s. 16, 117; Pietrzyk Poczet s. 210; Szczepaniak Spis prałatów s. 106, 110; Szczepaniak Spis prepozytów s. 60, 115.